

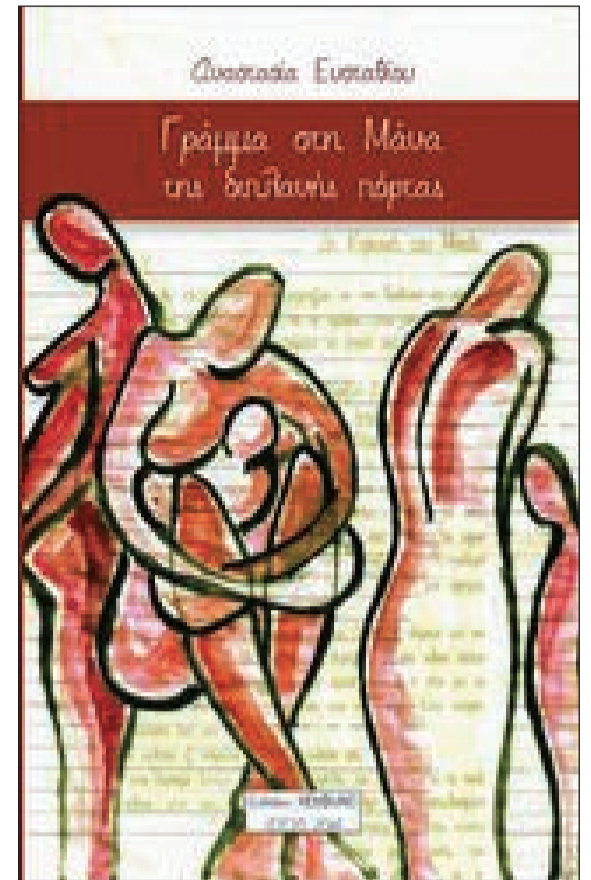
Κατάθεση ψυχής από την Αναστασία Ευσταθίου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΜΑΙΡΗ ΚΟΥΜΠΑΡΟΥ

«...Όμως για σένα παιδί μου, μα και για όλα τα παιδιά του κόσμου ΠΡΕΠΕΙ Να Τα Καταφέρω», εγώ η μάνα της διπλανής πόρτας, όπως με αποκάλεσες. Πρέπει να τα καταφέρουμε όλοι μας. Κι αυτό το «ΠΡΕΠΕΙ Να Τα Καταφέρω» μπορεί να γενεί το σύνθημά μας. Έχουμε ανάγκη από ένα νέο σύνθημα, που θα επανακαθορίσει τη ζωή μας...»

Απόσπασμα από το “Γράμμα στη Μάνα της διπλανής πόρτας” μια κατάθεση ψυχής της Αναστασίας Ευσταθίου, ένα βιβλίο που έγινε η πολυπόθητη γέφυρα για να φτάσει στο ενήλικο αναγνωστικό της κοινό. Για να βρει το γράμμα αυτό τους αποδέκτες του συνέβαλαν σημαντικά οι Εκδόσεις Ηδύφωνο, από το υπέροχο εξώφυλλο της φοιτήτριας Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών Αθήνας Έλενας Παπαδημητρίου μέχρι την προσεγμένη επιμέλεια κειμένου της Μαρίας Παναγιωτακοπούλου. Την Αναστασία την γνωρίσαμε το 1999 με το “Μια κάλτσα που τη λέγαν Ευρυδική” κι ακολούθησαν “Η κόρη των Αιγών”. ”Το

ατύχημα του Αϊ-Βασίλη”, ”Χριστούγεννα στη Γελανδία”, ”Με το μελάνι της Σουπιάς”(Βραβείο στο ελεύθερο μυθιστόρημα από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά), ”Η Γερακίνα και ο Πρίγκηπας Νερένιος” «@γαπουλίνα Χριστούγεννα». Συμμετοχές σε συλλογικές εκδόσεις, επιμέλειες, συμμετοχή σε διάφορες φιλανθρωπικές δράσεις για παιδιά αλλά και για εκπαιδευτικούς της Πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, συνθέτουν ένα πλουσιότατο βιογραφικό μιας δραστήριας γυναίκας εκπαιδευτικού, συζύγου και μάνας. Με αφορμή τη γιορτή της μητέρας τη 2η Κυριακή του Μάη, ένωσε την ανάγκη να στείλει μια επιστολή υπό μορφήν δοκιμίου στην μάνα τη δική της αλλά και σε όλες τις Μάνες κάθε εποχής, πολιτισμού, συγκυρίας, στις ηρωίδες της καθημερινότητας μας που αγωνίζονται με ηθικό ακμαίο για το καλό των παιδιών τους, για το καλό όλων μας. Τα λόγια που δεν μπορούμε να προφέρουμε-αν και θα έπρεπε-κρύβονται στις λίγες σελίδες του βιβλίου αυτού με τρυφερότητα κι ευγνωμοσύνη, καθιστώντας το ένα υπέροχο δώρο ελάχιστης αναγνώρισης στην δημιουργό μας.

Η Ακρατινιά συγγραφέας μιλάει στον «Ημ» για τη βράβειυσή της από την Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών και το πέρασμά της από την παιδική λογοτεχνία στον «κόσμο» των μεγάλων

Η Αναστασία Ευσταθίου μιλά με ειλικρίνεια για το βιβλίο, της συγγραφική της διαδρομή και τα μελλοντικά της σχέδια στην παρακάτω συνέντευξη:

–«Ονειρεύομαι να γράψω βιβλία για μεγάλα παιδιά σαν κι εμένα, εκλιπαρώντας καθημερινά τον αδυσώπητο χρόνο να μου επιτρέψει την είσοδο στον κόσμο των μεγάλων» γράφετε στο προσωπικό σας ιστολόγιο. Τι σας ωθεί σ’ αυτή την αλλαγή πλευσης;

«Με ωθεί η ανάγκη της συγγραφής ως ζωτικός τρόπος έκφρασης και διοχέτευσης μεγάλων αποθεμάτων ενέργειας. Οι πλευσεις μπορεί να είναι παράλληλες. Οι πρώτες μου συγγραφικές απόπειρες αφορούσαν τους ενήλικες αναγνώστες. Στην πορεία, με την έκδοση των παιδικών μου μυθιστορημάτων, με κέρδισαν οι «μικροί». Αυτό δεν αποκλείει την πένα μου να συναντηθεί με τους ενήλικες αναγνώστες στο άμεσο μέλλον. Κι από ό,τι φαίνεται, ο χρόνος φάνηκε γενναιόδωρος μαζί μου. Μου έκανε τη χάρη κι ας βιάστηκα να τον κατηγορήσω. Μάλλον, θέλει και η συγγραφή την ενηλικίωσή της».

–Η αρχή έγινε με το “Γράμμα στη Μάνα της διπλανής πόρτας”, ποια συναισθήματα καθοδήγησαν την σκέψη και την πένα σας;

«Κατά πρώτον η απώλεια, το μεγάλο κενό της μάνας χρόνια τώρα από τη ζωή μου. Κατά δεύτερον οι δίσεκτοι καιροί, που με ώθησαν να γράψω αυτό το επιστολικό δοκίμιο ενείδη εξομολόγησης. Να σιγοψιθυρίσω στο αυτί του καθενός μας με τρυφερότητα εκείνα τα λόγια

που δεν ειπώθηκαν. Μπορεί να περάσει μια ζωή με την ταχύτητα της άμμου της κλειψύδρας μέσα απ’ τα χέρια μας και να μην προφτάσουμε να πούμε δύο σπουδαίες λέξεις το «σ’ αγαπώ» και το «ευχαριστώ» στη δημιουργό μας»

–Στο βιβλίο σας αναφέρεστε στην δεύτερη Κυριακή του Μάη, που τιμάται παγκόσμια η Μητέρα, γιατί θεωρείτε σημαντικό τον εορτασμό αυτής την ημέρας; Αρκεί μια φορά το χρόνο να την θυμόμαστε;

«Ήδη το γνωρίζουμε από τις αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, το πόσο σημαντική είναι, καθώς γιορταζόταν ως Γαία, μητέρα και τροφός Θεών και ανθρώπων. Για την καθιέρωση της ημέρας τα νεότερα χρόνια, δούλεψε πρώτη η Ana Jarvis στη μακρινή Αμερική. Το 1814, η β’ Κυριακή του Μάη, καθιερώθηκε με προεδρικό διάταγμα

ως εθνική γιορτή για όλες τις μάνες του κόσμου. Είναι όμορφο να τιμούμε και να στηρίζουμε τη μάνα όλο το χρόνο και να μην περιοριζόμαστε σε μία ημέρα. Απλά την ημέρα εκείνη κάνουμε μια δυνατή ένεση στη μνήμη και στην ψυχή μας».

– Το κείμενο κοσμούν 12 χειροποίητα δικά σας κολάζ γιατί επιλέξατε αυτή την τεχνική για να εκφραστείτε; Με ποιες άλλες μορφές τέχνης ασχολείστε;

«Η δημιουργικότητα ως έννοια με χαρακτηρίζει. Με τη σύνθεση των κολάζ θέλησα να βάλω την εικόνα να συνομιλήσει και να δέσει αρμονικά με το κείμενο. Ήθελα ο αναγνώστης να κάνει τους συνειρμούς του. Παίρνω θάρρος, όταν η αγαπημένη μου Κική Δημουλά, επικοινωνώντας μαζί μου, τα αποκαλεί «ενεργά» και εξομολογείται ότι της κάνουν ιδιαίτερη εντύπωση. Παλιά ζωγράφιζα, κυρίως με μολύβι. Έπαιξα ερασιτεχνικά σε θεατρικές παραστάσεις, σκηνοθέτησα αρκετά δρώμενα με ενήλικες σε εκδηλώσεις πολιτισμού στον τόπο μου αλλά και παιδικές παραστάσεις, όμως η πλανεύτρα συγγραφή με έχει εδώ και χρόνια αποπλανήσει και δεν έχει αφήσει χώρο για τις άλλες τέχνες».

–Τι μπορεί να κάνει η “μάνα της διπλανής πόρτας” για να βοηθήσει τα παιδιά της “κρίσης” να βγουν από το τέλμα που τα βύθισαν οι κακές συγκυρίες;

«Να βοηθήσει έμπρακτα τα παιδιά της. Να τα στηρίζει και να φροντίσει να παραμένουν αισιόδοξα ακόμα κι όταν όλα γύρω μας μοιάζουν να τα σκεπάζει το πιο βαθύ σκοτάδι. Γιατί, όπως αναφέρεται στο βιβλίο «Τα παιδιά είναι δανεικά. Ανήκουν στην κοινωνία»»

–“Γυναίκα είσαι και φαίνεσαι” είναι το επόμενο βήμα σας στο κόσμο των ενήλικων αναγνωστών, τι είδους ιστορία κρύβεται πίσω από αυτό τον τίτλο;

«Το κείμενο αυτό είναι ένας ύμνος στη γυναίκα και στον καθημερινό της αγώνα για επιβίωση. Είναι σαρκαστικό, έχει χιούμορ, ειρωνεία. Είναι το ξεγύμνωμα της ψυχής ενός ζευγαριού, το οποίο αφηγείται τη ζωή του επί σκηνής σε ένα βουβό ακροατήριο, πασχίζοντας να κατανοήσουν και οι δυο πώς υψώθηκε το σινικό τείχος της αποξένωσης ανάμεσά τους μετά από δύομισι δεκαετίες κοινής ζωής».

– Διαισθανόσασταν πως θα μπορούσε να αποσπάσει το βραβείο της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών; Πως νιώθετε για την βράβευση σας;

«Δούλεψα πολύ τη «Γυναίκα Είσαι και Φαίνεσαι». Την κέντησα λέξη τη λέξη. Άλλαξα το αρχικό κείμενο των λίγων λέξεων, το μετέτρεψα σε νουβέλα 50 σελίδων, το σκηνοθέτησα και το επιμελήθηκα όσο δεν έπαιρνε άλλο. Ήθελα να φτάσει στους κριτές αμεγάδιαστο. Το έστειλα στον πανελλήνιο αυτόν διαγωνισμό με το ψευδώνυμο «Δημιάνειρα» κι είχα μια έγνοια για την τύχη του, όπως έχει η μάνα χελιδόνα με το ξεπεταρόνι της σαν κάνει το πρώτο του πέταγμα απ’ τη φωλιά.

Νιώθω ακόμα πιο βαρύ το φορτίο στις πλάτες μου με το α’ βραβείο ειδικά όταν είδα τις τόσες συμμετοχές την ημέρα της βράβευσης στο πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων και τη δίψα των νέων δημιουργών να εκφραστούν σε αυτή την ανύδρη εποχή».